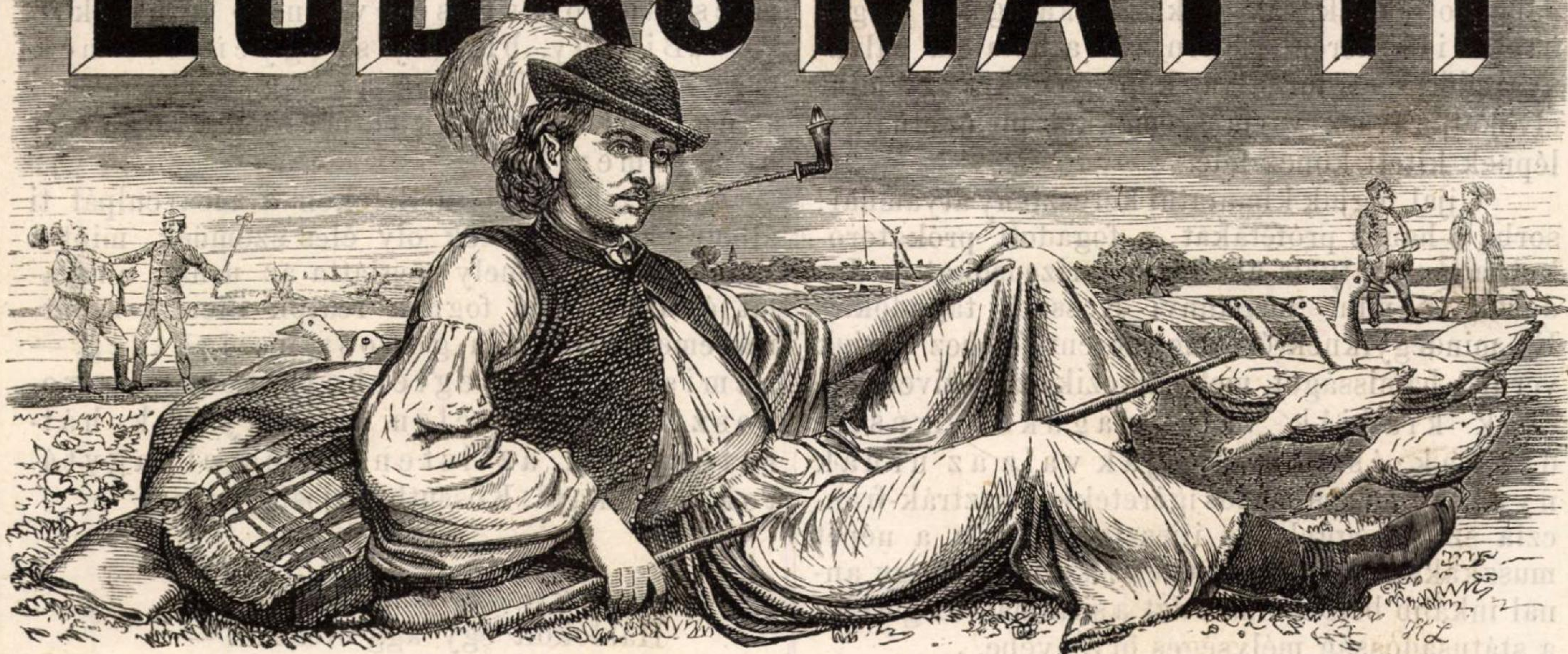
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, sept. 29. 1867. 26. szám.	**Gyüjtőknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Garibaldi fogva!

Fogva van hát fogva . . . a hős Garibaldi!
Becsukva előtte Romának kapuja . . .
„Megaláztatott a **banditák** főnöke!“
Ekkép gunyolódik az **„Idők Tanuja.“**

És Lonkai páter ujjong e fogásnak,
Na na reverenda! ne kaczagj, ne nevess . .
Mit a **ma** elvesztett, kivivja a **holnap,**
Hátra van még hátra . . . a fekete leves.

Tán még sem bandita az az ember, — a ki
Két koronát adott az olasz királynak?
És kit Olaszország szabadság harczosi . . .
Egy szivvel lélekkel vezérül kivánnak.

Ime Ludas Matyi kész arra fogadni . . .
— Ha másban nem, tehát egy barát csukjában,—
Hogy az a bandita ! ! ! még csak három napig
Sem lesz fogolyképen . . . Alessándriában.

LUDAS MATYI.

Vasárnapi prédikátziók.

(Prédikálja Gernyöszögi Menyhért Ludas Matyi lelki pásztora.)

I.

Textus: *Elfogyott az igazság és a kiben gonoszság nincsen, azt bolondnak tartják.*

Hangozzék kiáltó szó a pusztában, mert eljött az urnak rettenetes napja! Eljövének az apostolok is meghallgatni a közösügy kiküldött szolgáit, hogy mi módon járának vala el az ő hivatalukban tisztességesen, és nem hozának vala e Vindebonából magukkal ragájos kvótaféle nyavalyákat, melyek ellepnék és elszegényitenék az urnak népét.

Találván találja pedig a honatyák többsége, hogy a mirha és tömjén, mit ajándékozának az ő bölcseiknek, felfuvalkodottá tevé vala öket anynyira, hogy most nem tudják hova legyenek dicsőségökben, és hetvenkednek vala az ő magas polczaikon, mint poltурás malacz a garasos kötelen.

Egek ura! magyarok istene! tekints alá csillag trónusodból, és nézd miket nem mivelnek csuszómászó hitványférgeid!! hogy nyirbálják földi néped ösi alkotmányát, örökségünk, házaink

juhaink és szamaraink, mikép szállnak idegenekre... a lajthántuliakra?

Tekintsd meg a hiuság vásárát, hol czimeket, rendjeleket és méltóságokat osztogatnak a választottaknak, kik sáskák sokaságával vagynak ez idő szerént, hajlongván a hatalom bálványai előtt — s forgatván köpönyegöket ugy mint elvöket, ravasz varju szemekkel pislogatnak a lépnek kitett koncz felé.

Ujjal fogjuk kimutatni keresztény atyámfiai! sorba a hamis prófétákat, a fogadott prókátorokat, a mult fátyola alá buvó farizeusokat és Judásokat, mint megannyi Kossuth tagadókat. És mindegyiknek érdeme szerént fejéhez fogjuk verni a hamisságot, mely lakozik az ő sziveikben „kik kiadják vala magukat írástudóknak, és bolonditják vala az urnak nyáját" mézes mázos igéretekkel, osztrák-franczia szövetséggel, és ijjesztgetik vala a népet muszkakancsukákkal, adóekzekutióval, hogy annál inkább bele csalnák azt a siralmak tengerébe, a státusadósság mélységes örvényébe.

Keresztény atyámfiai! „az ökör ösmeri az ő urát és a szamár az ő urának jászlát" ... de a Pesti Napló és vezérczikkezői nem ismerik, vagy nem akarják elismerni a nép szabaditóját; elvénült oroszlánnak tartván öt, mely nem képes már sörényét megrázni többé — mivel „tulélte magát, meghalt és eltemettetett" (a közösügyek általa.)

Bizony, bizony mondom nektek hivek az urban! a Pesti Napló pedig tulette magát Kossuth ellenes rágalmaival, egy kis laxativára lőn szüksége, és meg is kapá vala azt Kemény homoapathikus lapdacsokban Turinból, hogy ne csak „méltóságos mixtura stomatica hepatikával" kurálja magát a méltóságos szerkesztőség.. (mely csodaszer és üdvös találmánynak eddig már több fiatal borju hasgörcseit sikerült eloszlatni, dehogy ökröknek is használt volna, arról még nem tevének vala tanubizonyságot a Pesti Naplóban.)

Találkoza pedig ez időszerint a többek közt egy rágalmazó farizeus, kinek isten elvévén eszét, gyalázatba mártá az ő nyelvét és kinyujtogatá azt a népfönség felé, hogy megmarja Ezen merész róka! már nem is magyarnak, hanem muszkának tartja Kossuthot.

Bocsásd meg isten az ő büneit, hogy szája mosdatlan, beszéde tisztátalan, mert bizony nem tudja mit cselekszik bolond módra, csak ordit zavarosan a világba.

„Jaj pedig a hamisság szerzőinek, kik irnak vala az emberek nyomoritására való hamis sententziákat."

„Jaj azoknak, kik magok előtt bölcseknek és eszeseknek látszatnak lenni, mások előtt pedig bolondok.

„Jaj azoknak, kik megvetették a (48-i) törvényt és alkotmányt, ugyan micsoda bölcsesség volna ő bennök?"

„Bizony, bizony szégyenelhetnék magokat, de ők még a szégyenben sem szégyenlik magukat, mert a szégyent nem ismerik."

Üssétek el hát melleteken a mea culpát ti álbölcsek, és legyetek oly éles szemüek, mint a Bálám szamara, mely meglátta az urnak angyalát, és akkor nem fognak reátok illeni a szentirás eme szavai: „óh gonosz nemzetség, — hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen hitvány fiak, hátratértetek az istentől, és elhagytátok az urat" Kossuth Lajost. Ámen.

Régi mese megujitva.

Haldokolt egy agg oroszlán —
Végtusáját küzdte épen,
Mit a szamár észre véve ...
Büszke gőggel hozzá mégyen.

„Mit? — ordita — hát te volnál
Az állatok nagy királya?
Fidoncz! én több vagyok nálad
— S egy rugást intéze rája.

Kossutthal édes apánkkal —
Tenni sokan igy akarnak,
Óh mert ő egy agg **oroszlán**?
Ezek meg ifju **szamarak**!

Gyengénszuró.

Eredeti levelek.

XXXI.

Téns uram!

Megmondtam ugye, hogy ha valameik számkivetett hazafi Bécs városán jön keresztül, mingyárt megérzik rajta az ujmódi alkotmány. Hallom haza jött Türr gyenyerális ur is felesigestül együtt, de bezzeg kimutatta foga fejérit a sok szurok világnál, — ugyancsak komendálta, hogy elégedjék meg a magyar avval, mit el vettek töle. Tartom gyenyerálisnak ü kigyelmét, hanem csak jobb ott neki Talián országba fügét meg tengeri pókot enni, akad itt arra ember külömb mint ükeme, ha már bolonditani kell bennünket. Biz uram! kár vót ükeméenek az a sok gyertyavilág, én ugyan egy pakli masinát se gyutottam vóna meg érte. Bezzeg ugyan mondhattuk egymásnak, hogy „türjön" már most türjön hát a ki olyan bolond volt, hogy hitt az ámitásnak.

Olyan is ez a magyar téns uram! mint a gyermek szip szó kell neki meg igéret, mingyárt elöveszi a zászlót meg az éneket, oszt örül, gajdol olyannak is a mi még meg sincs. — mikor én tinót árulok, akkor iszom meg az áldomását, ha jó nyereséggel adtam el.

Ni téns uram! mit is akarok kérdezni, — ugyi hogy az a Türr gyenyerális olyan lógós sógora Napoleon császárnak? nyilván ezért szabad volt ö kemének haza jönni. Osztán már hát téns uram! hát — hát ha mindegyik menekült urnak illominátziót kell már ezután csinálni, ha Pestre jönnek, — hisz uram nem győzzük igy szurokkal a hazafiságot, osztán még az a rosz vége is lesz ennek a hiábavalóságnak, hogy a csizmafódást is feljebb csapják a csizmadiák a miatt, hogy kevés lesz a szurok.

Teremtő isten! ezelőtt csak száz esztendővel is még ha hazafiságra volt szükség, hát karddal meg buzogánynyal tettek róla tanuságot, most meg csak mécses kell hozzá meg szurok, be megváltozott a világ sorja téns uram! Hajdanába mikor a török volt a gazda Magyarországon, kaftánt küldött annak a ki leghüségesebb embere volt neki, — most meg már majd bugyogót küldenek a jó hazafiaknak meglássa kigyelmed téns uram megérjük azt az időt. Na de hiszen hadd jöjjön a minek jönni kell, ugy se hiszek én már semmit, — a többire meg csak azt mondom hogy ki mit eszik, iszik rá. — — —

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

XXXII.

Kedves szerkesztő ur!

Eddig a czivilizátzió terjedéséért imádkoztunk, most a férj, kinek tetszelgeni való feleségecskéje, vagy olyan oldalbordája van, ki több gondot és időt fordit hajfrizurájára, mint háza tájára s a konyhára, igy imádkozik: bolond divat vesszen el a te ország od.“

Könnyü szerkesztő urnak, mert e pille természetü félszeg kinövését a nőnemnek fokonkénti fejlődésében szemlélheti ott fent, s nem lepi meg; de mi kisvárosiak ugyancsak meglepetünk az ilyen csodabogarakkal, s ha azután egy párnak egy ilyen maskara öltözéke cum appertinentibus kész, minden házi dolgot félre téve — vagy tán ilyen hozzájuk nem is illik — s hozzá a toilet is kész aló a ligetbe, Deáktérre, be van mutatva a majom divat s van bámuló sörényes arszlány is quantum satis.

No de egy kis vigaszunk nekünk is van családapáknak, mert nőink józanabb s csókolni való része, a minden izlést elrontó, s formájából kivetköztető szemérmetlen divatbábokat nem utánozza.

Eddig az ember orrát szaglásra használta, sok pedig arra hogy mindenbe bele üsse; most a nők még ezen felül kalaptartónak is használják.

Csüng elöl, csüng hátul a pillenpáty, nem tudja az ember megy e a nő, vagy hozzá közeledik? a vele találkozó minden oldalra sürög forog, hogy szemébe nézhessen de hiába nem érhet czélt, mert szeme elvan dugva a lángos forma kalap alá; nem csuda azután, ha az ilyen pávák láttára az eredeti magyaros viseletü s jó lelkü szomszéd asszony az ablakon be kopogtat, s bekiált a magánoson hon maradt házi leánykának: „Kisasszony, kisasszony! meg ne ijjedjen, ha kinéz az ablakon, mert maskarák jönnek.“

Tisztelt szerkesztő ur! döngetett már finánczot quótáspárti követeket, — kivéve a mi pénzszóró képviselönket, alispánt, föispánt, postmeistert, mind meg annyi Döbrögieket sat. ugyan nem vállalkoznék a Döbröginéket ezen divatbábokat és majmokat is ostorozni? hiszen nem érdemelnek ezek sem több kiméletet mint amazok; ezek a szép magyar öltözeteket forgatják ki eredeti valóságukból, s a fitogtató izlésrontó külföldi divattal csak nekünk a férjeknek okoznak annyi gondot, hogy a fej is füstölög miatta; amazok pedig ott is aratni szeretnek hol nem vetettek, — igérnek soha meg nem adom alkotmányos concessiókat — fületlen gombnak tekintvén az adófizető népet stb.

Kérjük tehát szerkesztő urat, tegye nevettségessé szóval és képekben ezt az elszegényitő ostoba módit, kezdje meg a hadjáratot a czifrálkodó divatbábok ellen is.) Mi ugy tapasztaltuk itt a vidéken, hogy nagyon tartanak Ludas Matyi megrovó csipős élczeitől, bizonyosan ha nem használna is — egyszerre a leczke, de ártani sem fog, mert a munkás férjeknek nincs forróbb kivánságuk, mint: bolond divat vesszen el a te ország od.“*

Egy divatkóros asszony férje
többek nevében.

Hangok egy számüzötthöz.

A számüzetésben emésztő bú terem,
Mint az örök napfény ég a honszerelem.
Mit érezhet a sziv? ha lát egy nemzetet,
Mely a végelbukás sirjához tévedett!

Mit érezhet a sziv? midőn látja, hogy a
Nemzet fejét vérzi a tövis korona?
Szaggatott sebéből kiáltó vér cseppen:
Elkell el vesznie a sok apró sebben.

Nem emberibb volna a szivbe tört verni?
— Hisz a bakók szépen tudnak remekelni.
Lemetszeni a főt, hogy az ajk ne szóljon:
Hogy ne kiálthassa: elvagy veszve óh hon!

Ő látja a hazát, kesergi nemzetét,
Látja mint akarják tiporni szerteszét:
S a dicső háromszin miként vagyon toldva
Ama gyülöletes svarczgelb lobogóra.

Negyedfél századnak történelmi büne,
Látja miként van a többségtől eltürve,
S hogy az alkotmánynak oly harczosi vannak,
Kik az árnyék után vaktában rohannak.

Mindezeket látva, — megzendül szózata:
„Önerődben bizzál s ne csüggedj óh haza!“
De oly küzdhomokra vezérül nem léphet:
Hol egymást faldossák fel az ellentétek.

Ott ragyog homlokán a nagyság dicsfénye,
A hős Regulusok lemondó erénye;
Mig amaz a többség mely teremté e kort —
Hinti szemeibe a szemetet a port!

Ám a nemzet, a nép most is hü elvéhez, —
Másképen csakis a rang s hivatal érez,
Hol eddig fény vala, ijesztő az árny ott, —
Jobboldal csinált az elvtől „jobbra át“-ott.

Ezért dul szivében a haza féltése,
Intő szava hozzánk — valyha elne késne!
Mert mig e szavaknak nálunk becse vagyon:
Addig le nem igáz az önkény hatalom.

Herkó Páter.

**) Magna petis Phaeton! rajtunk ugyan nem fog mulni hogy a bolond divatnak háborut ne izenjünk, hanem hát mit csinálunk majd Gágogó Ludmilla kisasszonynyal? a mi kedves kuzinkkal, kinek — négy szemközt mondva — két nyelve van, — mig az egyikkel kelepel, a másikat addig reservában pihenteti.*

Szerkesztő.

A tengeri szörny.

Nézzétek atyafiak! ez az a hires tengeri szörny, mely felzavarta Kossuth előtt a vizet, hogy haza ne jöhessen.

Tigriskörmök.

A mi derék apánk Kossuth olyan mint a jó termőfa. Megtermette gyümölcseit, és most mikor „fütyül a szél, az idő már őszre jár" leveleit hullatja.

Node se baj, tavasszal majd kihajt..(benneteket közösügyes muszkavezetők az országból.)

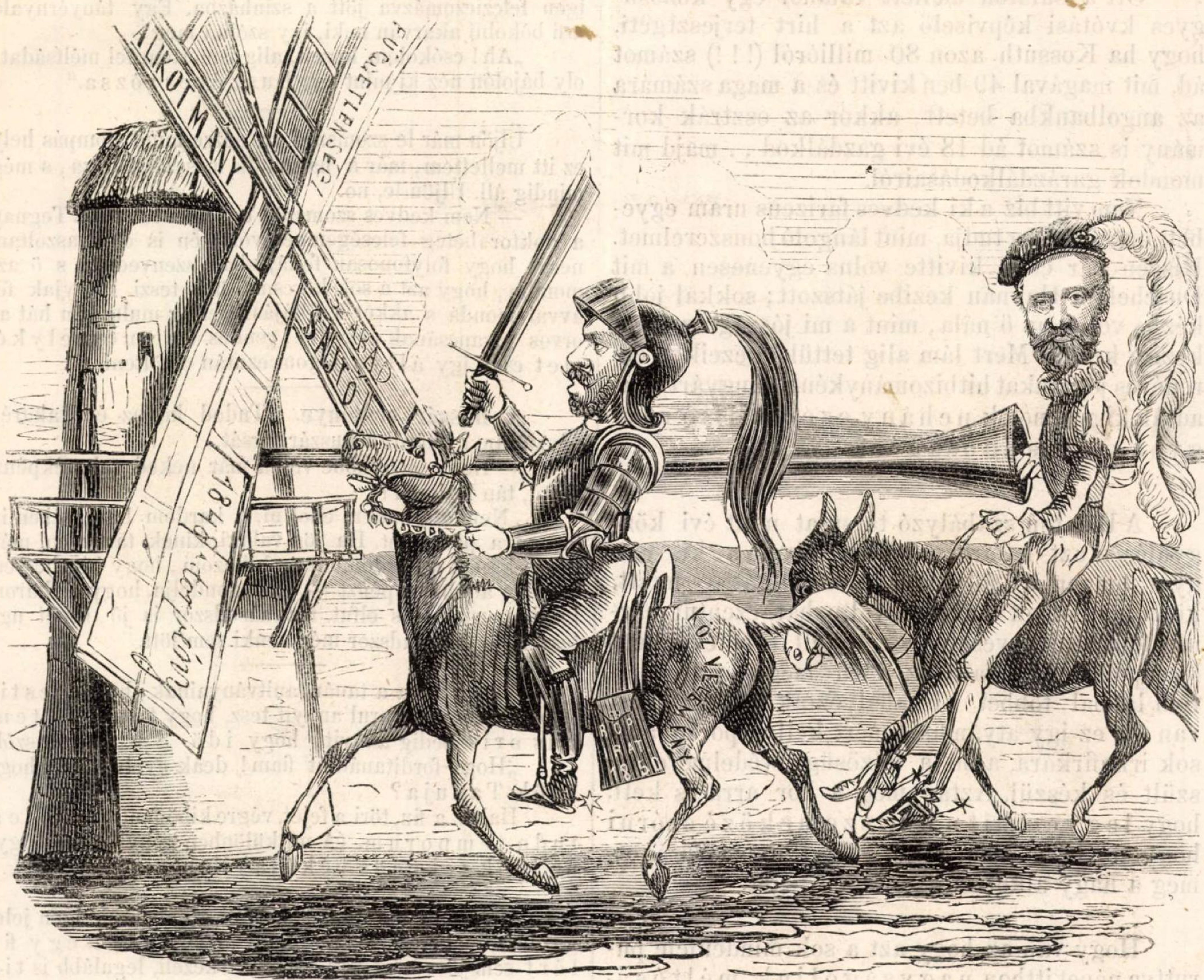
Kossuth leveleit mindenütt lefoglalgatják és elkobozzák, hogy ne terjedhessen a nép között.

Azt szeretném még tudni, hát azoknak fejét lefoglalják e, kik azokat a leveleket könyv nélkül betanulták? mert hát akad ám ilyen ember is, különösen a vidéken akármennyi.

Az ungvári kandóvitézek, zugolódni kezdenek, hogy hősies vérengzésökért még meg sem dicsértettek a hadügyminiszterium által, holott Parlagi Jancsi, ki május hóban csak a szavazati jegyzőkönyveket tépte szét, már megkapta érdemlett jutalmát, .. kineveztetett miniszteriális fogalmazóvá.

Markos Gyuri, Kandó miniszter tanácsos urnak képviselövé való puffogtatása alkalmával tett szolgálataiért szinte nehezen várja, hogy mikor neveztetik már ki az ungvári urodalom praefectusságára. Bizony Markos uram! nem is lenne a megvetendő koncz, egy olyan urodalom jövedelmébe — mint az ungvári — bele. . markolni.

A közösügyes lovagok.

Nézzétek atyafiak! ez a magyar Don Quixotte, az a hirhedett kemény közösügyes lovag. A másik Sancho Pansa, hüséges fegyverhordozója.

A magas kormány tehát betiltotta az aradi honvédünnepélyt, még pedig azon okból, hogy: „a régi sebek felszagattatnának.“ Mi különös a hatalom intézkedése? hogy a régi sebek fájdalmát ne érezzük, ütnek rajtunk ujakat mik aztán még jobban fájnak.

Ni ni a magyar királyi fináncz urak még jobban kitesznek ám az alkotmányért mint az osztrákcsászári volt fináncok. Különösen Fehérváron nagyban produkálják magukat, a szegény dohányos embert ha megcsiphetik, először megverik, aztán a dohányát elveszik, utoljára pedig megfizettetik.

Szj! hiába, a fináncság nagy tudománnyal jár, azt kell nekik praktizálni, hogy egy rókáról nem két, hanem három bőrt nyuzzanak.

A komoly Pesti Naplóval az a komikum történt legujabban, hogy Bizait a nemzet privilégizált báróját meghalatta, elbucsuztatta és eltemette mondván: béke hamvaira. Bizai pedig vigan fütyörészget a váczi utczán most is.

Darab idő óta váltig erőlködik a Napló, hogy a nemzet igazi megváltóját is eltemesse utálatos rágalmaival, de sehogy sem succedál neki, mert ez a nép szivében halhatatlan.

Pattantyuk.

Ott a Balaton mellett valahol egy közösügyes kvótási képviselő azt a hirt terjesztgeti, hogy ha Kossuth azon 80 millióról (!!!) számot ád, mit magával 49-ben kivitt és a maga számára az angolbankba betett, akkor az osztrák kormány is számot ád 18 évi gazdálkod .. majd mit mondok garázdálkodásairól.

Nem vitt biz a ki kedves farizeus uram egyebet, ország világ tudja, mint lángoló honszerelmet. Hiszen bár csak kivitte volna egyenesen, a mit Duschek a Haynau kezibe játszott; sokkal jobb kézbe volna az ő nála, mint a mi jószág az önök kezire került. Mert lám alig tettük kezeikbe ezredéves jogainkat hitbizományként, mingyárt odaadták kigyelmetek n e h á n y e z e r m i l l i ó r o n g y o s s t á t u s a d ó s á g é r t.

A Balaton szabályzó társulat mult évi közgyülésén azt határozta, hogy mivel a kis magyar tenger a folytonos lecsapolgatás miatt, könnyen homok tengerré változhat, ezentul harmadféllábbal kevesebb vizet kell róla évenként lecsapolni. Azonban az idén, mégis vagy három lábbal többet kiszabályoztak belőle. Azért van ám ez igy atyámfiai! mert kell a porzó ama sok irkafirkára, a mi a közösügy védelmére készült és készül. Aztán meg a por arra is kell, hogy l e g y e n m i t a n é p s z e m e k ö z é s z ó r n i hogy ne lássa tőle a közösügyi nyomoruságot, meg a nagy alkotmányos semmiséget.

Hogy van az, hogy azt a sok mindenféle puruttya népet itthon n a g y s á g o l j u k, m é l t ó s á g o s e x c e l l e n t i á s söt a legkegyetlenebbeket még k e g y e l m e s e k n e k is csufoljuk? mig Kosuthnak a legnagyobb hazafinak csak „per te s tu“ beszélünk?

Hát barátim ez onnan van, mert a kihez i m á d k o z u n k, aztis „per te“ szoktuk szólitani. Nem megalázás ám az, hanem felmagasztalás.

Tagosztály volt Kenesén. Kihasogatták s kiczövekelték szépen mindenki részét, a rektoram is kapott egy negyed telket s a föld mind a négy sarkára egy határkövet tettek, melyre ez volt vágva: K. R. E. azaz kenesi reformált egyházé. Arra megy egyik elöljáró, kérdi az épen vetését nézegető rektortól: „ugyan édes rektoram mit tesz ez a három betü ezen a kövön“?

Hát a biz hallja kigyelmed csak annyit tesz hogy: K e v é s a R e k t o r n a k E n y i!

Sziporkák.

K. grófné az uj divat szerint kivágott mellü ruhában igen felcziczomázva jött a szinházba. Egy tányérnyaló urfi bókolni akarván neki, igy szólitá meg:

„Ah! csókolom kezeit, alig ismertem fel méltsádat! oly bájolón néz ki mint egy h u s z é v e s r ó z s a.“

Üljön már le szomszéd ur, nézze minő pompás hely ez itt mellettem, már a harmadik messzelyt issza, s még mindig áll. Üljön le, no.

— Nem kedves szomszéd ur! nem tehetem. Tegnap a doktor beteg feleségemnél volt; én is elpanaszoltam neki, hogy folytonosan fejfájásban szenvedek, s ő azt mondta, hogy azt a sok korcsmai ülés teszi. Hagyjak fel avval mondá s akkor a főfájás is elfog mulni. Én hát az orvos parancsának engedve, rendes h a t m e s z e l y k é m e t csak igy á l l v a fogom ezután elkölteni.

A huszár erszénye. „Tudod hol az én takarék pénztáram?“ kérdi a huszár társát.

— Hol a menykőbe volna már neked takarékpénztárad, tán Iczignél?

„Nem ott, hanem ehol ni, a kardom hüvelyében itt tartom a pénzemet. Ha jön valaki, kinek tartozom, mérgesen kapok a kardomhoz és kihuzom, hogy kivehessem hüvelye aljából a pénzt — ő azt gondolja, hogy elakarom kardlapozni, — s elfut. Ha másodszor is jő, ismét ugy teszek, — harmadszor még senki sem jött.

Magyarázza a tanár tanitványainak, hogy t e s t i s is deákszó, magyarul annyit tesz, hogy t a n u, — t e m p u s o r i s pedig annyit, hogy i d ő. S aztán igy szól:

„Hogy forditanád át fiam! deák nyelvre azt, hogy I d ő k T a n u j a?

Haboz a fiu, töri a fejét, végre kiböffenti, hogy: t e s t u d o t e m p o r u m. (A mi különben annyit tesz, hogy: a z i d ő k t e k e n ö s b é k á j a.) No ugyan eltalálta.

Hidd meg barátom a mi Peti czimboránk igen jeles gazdász, emlékezhetsz reá, hogy jószága azelőtt e g y f i l l é r t sem jövedelmezett s mióta ő kezeli, legalább is t i z s z e r a n n y i jövedelmet hoz.

Egy pisze orru uri ember krajczárt dobott a vak koldusnak, mit az, e szavakkal köszönt meg:

„Tartsa meg az Isten az urnak szemevilágát.“

– Mért épen a szemem világát? kérdi megütközve az ur.

„Azért — volt a válasz — mert ha látása meggyöngülne, nem tudná hova tenni a pápaszemet. (No persze mert pisze volt.)

Gazdálkodásról és takarékosságról beszélgettek az asszonyok.

„Nálunk egész télen elég öt öl fa“ mond az egyik.

— Annyi nálunk is el ég, csakhogy nem elég“ jegyzé meg a másik.

„Mi ujság van otthon?“ kérdi az egyetemi deák tanuló társától, ki csak most érkezett hazulról.

— Semmi egyébb, minthogy megyénkben iszonyu marhadög van. —

„De jó hát hogy otthon nem vagyok“ sohajta, fel a kérdezősködő.

Szép álom után zord való.

Egy borongós reggel
A mint pipázgaték,
Miniszter tilalmat vagy mit
Szépen olvasgaték...

Kialudt a pipám —
Elfáradt a szemem,
Hát mi türés mi tagadás...
Biz elszenderedtem.

Gyönyörü szép álom!
Varázs tündér játék
Volt, a mit igy szenderegve...
Magam körül láték.

Ünnepelt a nemzet...
Kicsinje és nagyja,
Közöttünk volt Kossuth Lajos
A szabadság apja!

„Gut Morgen herr Léhrer!“
És én felijedtem...
Ugyan ki találná ki, hogy...
Ki állott mellettem?

Egy árva cserepár!
Vigyorgva mekegett, —
Adót exequálni jött rám —
Ne rector! ne neked.

Gyengénszuró.

Adomák.

Beállit a nagy bajuszu pataki suplikáns a paphoz ugy tiz óra tájban délelőtt, természetesen meglehetős éhesen.

Beszélgetnek annak rendi és módja szerint esős időről, rosz aratásról, fösvény pátrónusokról sat, miközben a deák mindig pördörgetvén a bajuszát, ez feltünt a papnak.

„Ennye de szép bajusza van suplikáns urnak — jegyzi meg a lelkész — ugyan hogy nevelte meg ennyire?“

— Azért nőtt biz e meg tiszteletes uram! válaszola a deák, — mert ilyenkor mindig éh nyállal kenegetem.

A pap is elértette a czélzást s lőn aztán a suplikánsnak reggelije, a mint dukált.

A gy... doktornak az a gyenge oldala volt, hogy ebéd után rendesen berugott. Egyszer ily becsipett állapotában sietve hivják egy nehéz beteghez, kinek altestére pióczákat kellett felraknia. Csak rakja, csak kinálgatja doktor ur a pióczákat, de biz azok sehogy sem akartak fogni.

Doktor ur homloka szinte izzadt már a műtételben, midőn a beteg neje észre vévén a sikertelen mütétel okát, fejcsóválva kérdi:

„Ugyan édes doktor ur nem volna-e jó előbb lehuzni férjemnek a szarvasbőr nadrágját.“

Ujvároson egy ember a patikába ment, s fogfájás ellen kért valami orvosságot. Előveszi osztán a patikás a szalamia spiritust s egyenesen az orra alá tartja emberének, mire ezt majd megütötte a guta ugy megcsavaritotta az orrát, — s mikor felocsudott kábulásából, kérdi tőle a patikás:

„Ugy-e nem fáj már a kend foga atyafi?

— Nem is fájt nekem — monda siralmasan a szegény ember, — hanem otthon a feleségemnek kellene az orvosság.

Az is ebbe a patikába történt, hogy egy ember be megy és egy garasára fekete irát kér, adott osztán a patikás, — hanem csak nézi az ember az irát, s azt a megjegyzést tette rá, hogy azt mondták neki otthon, hogy fejir az a fekete ira.

Tudjuk azt, hogy temetés alkalmával minden vallásfelekezet alsóbb osztályainál nagy szokásban van a bucsuztatás, de különösen az oláhoknál teszi meg a pap legerősebben ezt a tempót.

Elég az hozzá, hogy Mármaros egyik falujában gazdag oláhparaszt halt meg! neki fohászkodott tehát a pópa a bucsuztatásnak s az atyafiak apraját nagyját már sorba mind megrikatta, de még nem találta elégnek a kapott jó stóláért, szétnézett hát a népség között, ha nem maradt-e el valaki, kitől a halottat még elbucsuztathatná? hanem miután már senki nem akadt, véletlenül a koporsó alatt hasaló bodri kutyán akadtak meg szemei. Nosza ujra neki fohászkodik tehát a kutyának, s midőn elsorolta neki meghalt gazdája jóságát és érdemeit, ekép fejezé be a keserves bucsuztatót: bucsuzik tehát te tőled is te bodri kutya a te jó gazdád, a ki te néked nemcsak hüséges gazdád és ápolód volt, hanem még ezenkivül tulajdon édes apád is. Ámen.

Szőrszálhasogató kérdés.

No már bocsásson meg nekem Matyi bátya!
Ha egy kérdést fogok intézni hozzája, —
Mert hát mint afféle világlátott ember...
Azt hiszem, kegyelmed emberül megfelel.

Mondja meg hát bátya! hogy ez öt év alatt,
Nagyobb lyuk, nagyobb rongy már melyiken szakadt..
A régi hirneves osztrákbirodalmon...
Vagy az ezredéves magyar alkotmányon?*)

Gyengénszuró.

*) Kedves Gyengénszuróm! minthogy interpellálsz —
Furcsa kérdésedre feleletet is vársz:
Tehát az utóbbin szakadt oly rongy, oly lyuk....
Mihez idő kell, mig befoldjuk s vakoljuk.

Ludas Matyi.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e gevüre! .. hallutha Mihály gazda! az ojsághut? Szent khirályi fhüpulgármeiszter lekhüszünt, a khüzgyőlés elütt khijelenthette, hugy ü a herr von Thaiszszal thuvább nem mőkhüdik?

Mihály. Hallottam ugy félig meddig fülhegygyel, de hát mondja csak szomszéd! mi a feki bajuk lehet ezeknek a városi tisztviselőknek, hogy meg nem tudnak férni egymás mellett a maguk bőrükben; a helyett, hogy a mint dukálna a város javát egyesült erővel mozditanák elő, és jó példával mennének a polgárok előtt, örökös versengés között ujjat huznak egymással; az ördög tudná aztán már, hogy melyiknek van igaza?

Iczik. Itthen hallja khend! a fhüpulgármester ornak van thükéllethes igassághussága, mert világhusan khimotatta, hugy a herr vun Thaisz nem fhükapitány, hanem egy valuságkus basah! khi a rendürséget khurlátlan hatalummal akharta khezelni.

Mihály. Hát ha ugy van a dolog, mire való a közgyülés meg a miniszterium? ki kell onnan a főkapitányságból a Thaisz uram szürét tenni és punktum .. mingyárt meglesz a békesség.

Iczik. Vasz zógth khend Mihály gazda! khi khell thenni a szőrét ..? de mikhur a herr von Thaisz a minisztheriom embere. Hát nem thodja khend, hogy a fükhapitány oraságha a thanácsut nem csakh a belögyminisztheriomnak, hanem még a khatonai khumandunak is feladtha?

Mihály. Valyon ugy-e? hát hiszen szomszéd? akkor azt a szép mesterséget üzné a főkapitány, a mit a titkos policzájok és spiczlik Bach és Smerling korában, de már ily aljasságot nem teszek fel egy pestvárosi főkapitányról. Hisz én ugy tudom, hogy Thaisz főkapitányt valamenyi ujság legyezgette, dicsérte mindig hogy minő erélyes kapitány; sőtt a főpolgármesterreli surlódásai közben is neki adott igazat mindegyik, — de különösen a „Fővárosi lapok" nagyon pártját fogták, már pedig nagyon nyomorultnak tartanám az irodalom azon osztályát, mely nem az igazság mellett küzdene. Le kell rántani az álarczát a ki nem igaz uton jár szomszéd! akár ki fia legyen .. azt tartom én.

Iczik Én meg azt a pildabeszidet thartum hallja khend:

„Vürüs ember, vürüs lú,
Vürüs khotya, khüzüs kvuta
Egy se júh."

Ludas Matyi gyorspostája.

No hála istennek
Csakhogy összehitták
A követ urakat, —
Majd megtudjuk mostan
Ki a kipviselő?
Ki a kipmutató ...
S kiknek a sáján van
Ministeri lakat?
Tudom, less hadd el hadd
Minister javaslat!
Interpellácsió ...!
Megye peticsió!
S a kvótáról a sok
Születlen dikcsió!

Kedves gyüjtöink: Jukly Jakab, Pálinkásy Imre, Gally Sámuel, Petky József, Koos Márton, ifj. Bántó Lajos Mészáros Zsigmond, Tóth János, Nagy János, Gara Miklós honfiak! fogadják legőszintébb köszönetünket nemes buzgalmukért.

Tóth Jánosnak Ó Becsére: Ha nem alakult volna még azon a környéken honvédegylet, akkor a pesti honvédközponti bizottmány is igazolja, csak küldje fel bizonyitványát tisztelt bajtárs!

„**Kunszentmiklósi kortesdal**" pongyolasága miatt nem közölhető.

„**Bor dal**" és „**Urhatnámság**"-féle versek ... nagyon is nyersek, jobban ki kéne sütni.

Kiadói sürgöny.

Bajmokról sept. 22-én egy előfizetési ivet kaptunk 1 frttal terhelve minden név nélkül, bizonyosan feledségből. Kérjük az illetőt, hogy nevét tudassa, különben nem expediálhatjuk számára Ludas Matyit.

Képtalány.

Kérelem.

Tisztelettel felkérjük azon t. cz. előfizetőinket, kiknek előfizetési ideje jelen számunkkal lejár, — sziveskedjenek előfizetéseiket megujitani s minél előbb beküldeni, hogy a nyomatandó példányokra nézve magunkat tájékozhassuk.

A kiadó hivatal.

A 25-ik számban közlött szótalánynak megfejtése: **Ko oló.**

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.

E számhoz van mellékelve az „Ifjuság Lapja" előfizetési felhivása.